

'Gij'!

Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht tegenover mijn tegenpartijders

Meditatie over Psalm 23:5a

Ps. 23 is het lied van de herder en het schaap. In onze tekst van hem, die de tafel bereidt en van hem, die er van eet. Wanneer wij vroeger hongerig thuiskwamen en moeder nog niet klaar was met het eten, zaten wij ons in de handen te wrijven van genoeg. Iets dergelijks overkomt David, wanneer hij in stille meditatie neerzit en God bezig ziet met het bereiden van de tafel. Hij zit als Maria aan de voeten van zijn Meester. O, die zalige stilte en rust van het geloof aan de voeten van Christus!

'Gij'! In dit woord zit alle zaligheid! Daaraan vooraf en daarmee gepaard gaat meestal een felle strijd. Wie in de opperste verbazing 'Gij' zegt, heeft een streep gehaald door zijn denken, kunnen, kennen en willen. Wat een ontspanning, wanneer wij onszelf verliezen! Waar onze wegen doodlopen staat Hij. Als een wonder, als een verrassing!

Gij richt de tafel toe! Waar? Overal, waar het God behaagt tot ons te komen, maar vooral bij de voedingsbronnen van het geloof: de sacramenten door Christus ingesteld. Zondag vierden wij Avondmaal. Wie richtte de tafel toe? *Hij!* 't Is *Zijn* tafel! Hij heeft er alles voor gedaan! Hij zond Zijn Zoon en gaf Hem over tot in de dood. Christus is onze spijs en drank, waarmee de Heilige Geest ons voedt.

Dit is een diepe verborgenheid! Zoals wij met onze mond eten en drinken, zo spijst en laaft ons de Heilige Geest met het lichaam en bloed van Christus. Zijn vlees is waarlijk spijs. O, dat woord: 'waarlijk'! God zegt het en wij ervaren het proef ondervindelijk. *Gij!* Hij zorgt ook voor de gasten. Dat deed Hij ook de afgelopen zondag. Hij verricht het grote werk, dat wij wedergeboren worden tot een levende hoop. Wij krijgen andere begeerten en een andere smaak.

Intussen klaagt alles ons aan, dat wij zo weinig hongeren en dorsten naar deze spijs. Hoe vaak verkeren wij niet in de situatie van Mozes, die er aan wanhoopte dat God voor duizenden mensen een maaltijd kan bereiden in de woestijn. Maar God zegt: 'Zou iets voor mij te wonderlijk zijn'? Dan staat Mozes beschaamd. Want het gebeurt. Het manna daalt neer. Zo staan ook wij beschaamd wanneer wij in een 'woestijn' leven en door Gods onbegrijpelijke goedheid mogen eten en drinken aan Zijn tafel. Dan geldt: Hoe menigmaal hebt Gij ons Uw gunst betoond! Gods maaltijd is rijk voorzien. Christus is gekomen om ons het leven en de overvloed te geven. Hij schenkt vergeving der zonden en het eeuwige leven. Het heeft de Vader behaagd, dat in Christus al de volheid Gods zou wonen.

En.... Hij brengt het vlak voor ons! Voor mijn aangezicht. Dan daalt de Heere af in Zijn Woord: 'Neemt, eet, dat is Mijn lichaam'. Dan behoeven wij niet naar de hemel op te klimmen of in de afgrond neer te dalen, maar is het Woord ons zeer nabij. Dan ruist het gewaad van Christus rondom ons. Dan worden onze ogen geopend voor de Koning en Zijn schoonheid.

Kan dit? Ja, zelfs onder het toezicht van de vijanden. Zij hadden letterlijk en figuurlijk het toezien. Zij stelden zich op tegenover David, maar zij konden niet bij hem komen. God trok een scherm om hem heen. Zo is het nog. Wanneer de Heere tot ons komt moeten de vijanden zwijgen. De duivel kan er niet bij komen. De aanklachten van de consciëntie verstommen. Gelijk de bergen zijn rondom Jeruzalem, is de Heere rondom zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid.

Hebt u een zegen ontvangen ? Dankt de Heere! Wandelt voor Zijn aangezicht en weest oprecht.
Waar was u zondagmorgen ? Wanneer u niet van dit lichaam en dit bloed in het geloof eet en drinkt,
hebt u geen leven in uzelf. Dan zult u sterven in uw zonde. Dan eet u zich dood aan de spijs van deze
wereld. Dat zegt God u tot uw behoud en redding. Opdat u zich bekeert en leeft!

Ds. G. Boer